

Sygn. akt I C 1969/17 upr.

Uzasadnienie wyroku z dnia 24 kwietnia 2018 r.

W pozwie z dnia 12 grudnia 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym – żądał zasądzenia od pozwanego M. L. kwoty 4.900,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że nabył od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. wierzytelność przysługującą względem pozwanego, wynikającą z umowy pożyczki nr (...), zawartej pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwanym w dniu 2 lipca 2007 r. Pomimo upływu terminu spłaty pożyczki pozwany nie wykonał zobowiązania. Roszczenia objęte żądaniem pozwu obejmują należność główną w kwocie 2.710,80 zł oraz skapitalizowane odsetki naliczone przez powoda od niespłaconej należności głównej w kwocie 2.189,20 zł.

(pozew – k. 2-3v)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 grudnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II Nc 48631/16 Referendarz sądowy nakazał zapłacić pozwanemu na rzecz powoda kwotę 4.900,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 647,00 zł.

(nakaz zapłaty – k. 24)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym – żądał oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia, nieudowodnienia przejścia wierzytelności na powoda i w konsekwencji brak legitymacji powoda, a także zarzut przedawnienia roszczenia oraz brak przerwy biegu terminu przedawnienia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 27-28v)

Za podstawę wyroku Sąd Rejonowy przyjął następujące ustalenia:

W dniu 2 lipca 2007 r. pozwany M. L. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę o kartę kredytową V. G. M. Bank, potwierdzoną numerem (...). W wykonaniu umowy Bank wydał pozwanemu kartę kredytową V. G. M. Bank (...), służącą do dokonywania – w ciężar przyznanego limitu kredytu na warunkach ustalonych w umowie oraz regulaminie kart kredytowych V. G. M. Banku – zapłaty za towary i usługi, tj. transakcji bezgotówkowych we wszystkich punktach handlowo-usługowych akceptujących wspomnianą kartę oraz wypłaty gotówki, tj. transakcji gotówkowych do wysokości przyznanego limitu w bliżej określonych bankomatach. Umowa została zawarta na czas określony, odpowiadający okresowi ważności karty i na ten sam okres został udzielony limit kredytu, który wynosił 15.000,00 zł. Dzienny limit wypłaty gotówki wynosił z kolei 6.000,00 zł. Okres, na jaki umowa została zawarta, ulegał każdorazowo przedłużeniu o okres ważności kolejnej wydanej karty.

Pozwany jako posiadacz karty był zobowiązany dokonywać w każdym miesiącu spłaty zadłużenia w wysokości nie mniejszej niż podana w zestawieniu transakcji, tj. minimalnej wymaganej miesięcznej spłata, na którą składały się suma miesięcznych rat spłaty z tytułu dokonanych transakcji gotówkowych, o ile takie transakcje były dokonywane, miesięczna spłata, określona procentowo i kwotowo w Taryfie opłat i prowizji, z tytułu dokonanych transakcji bezgotówkowych, których potwierdzenie wpłynęło do Banku przed dniem sporządzenia zestawienia transakcji oraz należnych odsetek i prowizji od tych transakcji, jak również należne opłaty określone w Taryfie opłat i prowizji. Jeśli

pozwany jako posiadacz karty nie spłaciłby minimalnej wymaganej miesięcznej spłaty w terminie spłaty, Bank pobierał opłatę za obsługę nieterminowej spłaty w wysokości określonej w Taryfie opłat i prowizji. Pozwany jako posiadacz karty zobowiązany był do uiszczenia opłaty za obsługę nieterminowej spłaty nie później, niż w kolejnym najbliższym terminie spłaty.

Roczna rzeczywista stopa oprocentowania kredytu wynosiła 23,54%.

(dowód: potwierdzenie zawarcia umowy z dnia 2 lipca 2007 r. – k. 4-4v)

Na podstawie art. 494 § 1 Kodeksu spółek handlowych wierzytelności z umowy o kartę kredytową V. G. M. Bank potwierdzonej numerem (...), przysługujące (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. stały się w wierzytelnościami Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G..

(okoliczność niesporna, a ponadto dowód: odpis KRS – k. 14-14v)

W dniu 23 września 2016 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. jako cedent zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu miały być wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy. Załącznik nr 1 wskazywał na wierzytelność względem pozwanego M. L. z umowy potwierdzonej numerem (...) w łącznej kwocie 22.273,56 zł, w tym kapitał w kwocie 12342,89 zł oraz odsetki w kwocie 9.863,57 zł. Wobec zapłaty ceny przelewu przelewane wierzytelności, w tym wierzytelność względem M. L. z umowy potwierdzonej numerem (...), przeszły z cedenta na cesjonariusza.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 23.09.16 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 – k. 5-9; oświadczenie z dn. 10.10.16 r. o zapłacie ceny przelewu – k. 12)

W dniu 3 października 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., działając w imieniu Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G., skierowała do pozwanego M. L. zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelności z umowy potwierdzonej numerem (...), jednocześnie informując, że według stanu na dzień 23 września 2016 r. wierzytelność ta wynosiła 22.273,56 zł.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 17)

Podstawę poczynionych w sprawie ustaleń – niespornych pomiędzy stronami, przyznanych według art. 229 k.p.c. lub uznanych za przyznane w myśl art. 230 k.p.c. – stanowiły przedstawione przez strony dokumenty prywatne lub ich kopie, stanowiące początek dowodu na piśmie, które nie były kwestionowane i co do których nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, dla których należałoby odmówić im wiarygodności.

Brak natomiast było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego M. L. na okoliczności braku zobowiązania, braku legitymacji powoda oraz przedawnienia roszczenia, albowiem dowód ten nie był zdalny do wykazania nim okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a ponadto okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały wykazane przedstawionymi dowodami z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Trafny okazał się bowiem podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu.

Na podstawie art. 513 § 1 Kodeksu cywilnego dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Według art. 117 § 1 Kodeksu cywilnego z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych – które w sprawie niniejszej nie znajdują zastosowania – roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W myśl § 2 tego przepisu po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia – co w sprawie niniejszej nie nastąpiło.

Na podstawie art. 118 Kodeksu cywilnego jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Termin przedawnienia roszczenia wynikającego z czynności bankowej polegającej na udzieleniu kredytu albo pożyczki, przysługującego podmiotowi legitymującemu się statusem banku, określa art. 118 Kodeksu cywilnego.

Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 187 ze zm.) nie przewidują bowiem szczególnego terminu przedawnienia roszczeń z umowy kredytu albo pożyczki stanowiącej czynność bankową, a w art. 722 Kodeksu cywilnego określony został jedynie termin przedawnienia roszczenia biorącego pożyczkę o wydanie przedmiotu pożyczki, nie znajdujący zastosowania w sprawie niniejszej.

Uwzględniając okoliczność, że roszczenia z umowy kredytu albo pożyczki przysługujące podmiotowi legitymującemu się statusem banku związane są z prowadzoną przez taki podmiot działalnością gospodarczą (art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe), na podstawie art. 118 Kodeksu cywilnego należało przyjąć, że termin przedawnienia takiego roszczenia wynosił trzy lata.

Niemniej zważywszy na okoliczność, że wierzytelności z umowy potwierdzonej numerem (...) związane były z korzystaniem z karty kredytowej V. G. M. Bank (...), zastosowanie w sprawie niniejszej znajdował art. 6 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1232), według którego roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem dwóch lat.

Przepis ten znajdował zastosowanie w sprawie niniejszej zważywszy na datę zawarcia umowy potwierdzonej numerem (...), tj. 2 lipca 2007 r.

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1036) do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z przepisu tego pośrednio wynika, że przepisy dotychczasowe stosuje się tym bardziej do roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, których przedawnienie nastąpiło przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Ze zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów wynikało jedynie, że umowa potwierdzona numerem (...) została zawarta w dniu 2 lipca 2007 r.

Treść zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów nie pozwalała natomiast na ustalenie, kiedy roszczenia z tej umowy stały się wymagalne.

Strony żadnych twierdzeń o faktach w tym zakresie nie podawały.

Powód, zobowiązany na podstawie art. 207 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego

(k. 42) do złożenia w terminie 30 dni odpowiedzi na sprzeciw, gdzie podniesiono zarzut przedawnienia (k. 28), w określonym terminie (k. 44) nie powołał twierdzeń ani dowodów na ich poparcie na okoliczność tego, kiedy wymagalność roszczeń objętych żądaniem pozwu nastąpiła.

Ciężar dowodu w zakresie wymagalności roszczeń spoczywał zaś na powodzie w myśl art. 6 Kodeksu cywilnego.

Na podstawie art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zważywszy na:

- zawarcie umowy potwierdzonej numerem (...) w dniu 2 lipca 2007 r.;
- okoliczność, że umowa ta została zawarta na czas określony, odpowiadający okresowi ważności karty, który to okres nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- brak w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym wystarczających podstaw do przyjęcia, że okres, na jaki wspomniana umowa została zawarta, ulegał każdorazowo przedłużeniu o okres ważności kolejnej wydanej karty;
- domniemanie wynikające z art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 października 2011 r. (Dz. U. z 2002 r. poz. 1385), znajdującym zastosowanie w sprawie niniejszej zważywszy na datę zawarcia wspomnianej umowy, według którego to przepisu umowę o kartę płatniczą, w której strony nie określa czasu jej obowiązywania, uważa się za zawartą na okres dwóch lat;
- brak w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym wystarczających podstaw do obalenia domniemania wynikającego z art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych

zachodziła wystarczająca podstawa do przyjęcia, że roszczenia ze wspomnianej umowy stały się wymagalne z dniem 2 lipca 2009 r.

Ustalenie to potwierdzała okoliczność, że przedmiotem przelewu była wierzytelność względem pozwanego z umowy potwierdzonej numerem (...) w łącznej kwocie 22.273,56 zł, na którą składały się kapitał w kwocie 12342,89 zł oraz odsetki w kwocie 9.863,57 zł, gdzie wynikająca z umowy potwierdzonej numerem (...) roczna rzeczywista stopa oprocentowania kredytu wynosiła 23,54%.

Uwzględniając okoliczność, że wszczęcie niniejszego postępowania nastąpiło w dniu 12 grudnia 2016 r., nie ulegało wątpliwości, że roszczenie powoda względem pozwanego objęte żądaniem pozwu uległo przedawnieniu zarówno przy przyjęciu terminu dwuletniego, przewidzianego w art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, jak i terminu trzyletniego, przewidzianego w art. 118 Kodeksu cywilnego.

Powód, zobowiązany na podstawie art. 207 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego

(k. 42) do złożenia w terminie 30 dni odpowiedzi na sprzeciw, gdzie kwestionowano także przerwanie biegu terminu przedawnienia (k. 28), w określonym terminie (k. 44) nie powołał twierdzeń ani dowodów na ich poparcie na okoliczność tego, że przerwanie biegu terminu przedawnienia miało miejsce.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak było zatem wystarczających podstaw do ustalenia przerwy biegu terminu przedawnienia.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu należało przyjąć art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 Kodeksu postępowania cywilnego, według których strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Na celowe koszty obrony pozwanego składały się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 265) z uwzględnieniem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

SSR Robert Belczącki